

УДК 159.9

О. Є. Міршук

ОБҐРУНТУВАННЯ МОТИВАЦІЙНО-ЦІЛЬОВОГО КОМПОНЕНТА ФОРМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАГІСТРІВ ВИЩИХ ВІЙСЬКОВИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

У статті обґрунтовано значимість та необхідність оволодіння певною компетентністю з погляду на мотивацію та цілепокладання. Зокрема, зроблено акцент на формулювання цілей як високоавтоматизованої навички та однієї зі специфічних педагогічних компетентностей. У ході вивчення проблеми сформульовані завдання мотиваційно-цільового компонента. Завдання обґрунтовані, конкретизовані та розкриті в контексті проблематики статті, проаналізованих останніх досліджень і публікацій та відповідно до мети публікації.

К л ю ч о в і с л о в а: компетентність, педагогічна компетентність, мотивація, цілепокладання.

Постановка проблеми. Посилення ролі освіти в сталому розвитку України, проведення антитерористичної операції, згодом операції Об'єднаних сил, стимулювало вдосконалення вимог до випускників магістратури оперативного рівня військової підготовки вищих військових навчальних закладів (ВВНЗ). Нормативний зміст підготовки здобувачів вищої освіти, сформульований у термінах результатів навчання, передбачає, зокрема, підготовку офіцерів до педагогічної діяльності, результатом якої фактично є формування у них спеціальної педагогічної компетентності. Про необхідність формування такої компетентності свідчать труднощі, з якими стикаються випускники ВВНЗ як під час роботи з підлеглими у військових частинах, так і у разі вибору ними викладацької кар'єри.

Перед розробленням та впровадженням відповідних технологій необхідно пояснити значимість та необхідність оволодіння певною компетентністю з позиції мотивації та цілепокладання.

У обґрунтуванні мотиваційно-цільового компонента першочерговим є розроблення ієрархічної структури цілей і результатів навчання, які спрямовані на формування спеціальної педагогічної компетентності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У процесі розроблення мотиваційно-цільового компонента автор цієї статті виходив з теоретичних положень педагогічного цілеутворення, висвітлених В. Беспальком, І. Гавриш, Б. Гершунським, Л. Карамушкою, Ю. Конаржевським, В. Лунячком, К. Яковенком та ін. У статті використані також основні положення теорії мотивації, відображені в дослідженнях таких авторів, як А. Маслоу, Д. Мак Келанд, Ф. Херцберг, Б. Моснер, Б. Снідерман, В. Врум, Л. Портер, Е. Лоулер, Д. Мак Грегор та ін.

Педагогічна компетентність для випускника педагогічного ЗВО є фактично його інтегральною компетентністю і результатом реалізації відповідної компетентнісної моделі випускника. Згідно з вимогами часу формування педагогічної компетентності є обов'язковим елементом підготовки в магістратурі та аспірантурі за будь-якою спеціальністю. Про це свідчить аналіз навчальних планів і програм ЗВО України [1].

Автор поділяє позицію О. Смолінської, яка розглядає цілепокладання в освіті як делеговану функцію держави. Трансляція її позиції на цілепокладання у ВВНЗ означає в сучасних умовах, по-перше, високий рівень декларованості відповідальності за результат, тобто якість підготовки випускника, по-друге, практичну відсутність бодай формального ставлення до якості його майбутнього професійного життя, результатів професійної діяльності. Важливим аспектом, на який авторка вказує в тематиці цілепокладання, є технологічний. Однією зі специфічних педагогічних

компетентностей є високоавтоматизована навичка формулювання цілей [2].

Цілі освіти в педагогіці трактуються як ідеальні прогнозовані результати педагогічної діяльності. Вони виступають безпосередніми мотивами спрямування, регулювання цієї діяльності [3, с. 989]. У цьому контексті наведемо думку К. Яковенко, який цілком об'єктивно вказує, що мотиваційно-цільовий етап є початковим для адаптаційного процесу, у межах якого реалізується ціннісно-мотиваційний компонент. Він наголошує на важливості як внутрішньої, так і зовнішньої мотивації здобувачів вищої освіти, однозначно віддаючи перевагу першій [4]. Реалізацію мотиваційно-цільового компонента при реалізації в педагогіці технологічного підходу також вдало висвітлено Ю. Ібрагімом [5].

Досліджуючи формування ІКТ-компетентності здобувачів вищої освіти економічних спеціальностей, Т. Г. Курова зазначає, що мотиваційно-цільовий компонент включає мотиви, мету, потреби в професійному навчанні майбутнього економіста, вдосконаленні, самовихованні, саморозвитку, ціннісні установки актуалізації в професійній економічній діяльності, стимулює творчий прояв у професійній діяльності економістів. Він передбачає наявність інтересу до професійної діяльності, який характеризує потребу людини в знаннях, в оволодінні ефективними способами організації професійної діяльності [6].

Про те, що мотиваційно-цільовий компонент передбачає проектування стратегічних, тактичних та оперативних цілей навчання здобувачів вищої освіти відповідно до розробленої моделі формування професійно-педагогічної компетентності в процесі фахової підготовки на основі чіткої усвідомленої мотивації, вказує З. П. Шарлович [7].

Актуальну думку висловлює М. Пригодій, який пише, що перехід здобувачів вищої освіти від навчальної діяльності до професійної можливий не лише завдяки змінюванню змісту завдань і специфіки діяльності, а й шляхом створення умов для побудови нової потребово-мотиваційної структури особистості здобувача вищої освіти, яка визначає відповідно нові цілі та способи дії в досягненні результатів [8]. О. Конопля та інші виділяють чотири складові особистості професіонала: когнітивну (професійні знання); технологічну (професійні вміння, досвід реалізації професійних завдань); інтерактивну (уміння спілкуватися); мотиваційну й ціннісно-смыслову (професійні мотиви, життєві цінності, відповідальність за результати діяльності тощо) [9]. Ці етапи за своєю сутністю співпадають зі структурою професійної компетентності.

Процес навчання розглядається в науковій літературі як ціленаправлена діяльність здобувачів вищої освіти. Систематизуючим фактором єдиної логіки, стратегії й цілісності модульної організації освітнього процесу у ЗВО є ієрархія цілей, що відповідає вимогам стейкхолдерів – здобувачів вищої освіти, роботодавців. Комплексна дидактична мета є вершиною піраміди цілей і реалізується всією модульною програмою. Вона об'єднує інтегративні дидактичні цілі, реалізацію яких забезпечує конкретний модуль. Зазначені питання ґрунтовно розглянуті у працях Л. Васильєва [10]. Цілком зрозуміло, що саме мотивоване цілепокладання є одним із ключових аспектів формування спеціальної педагогічної компетентності. На впливі соціальної взаємодії на становлення смислової, ціннісно-мотиваційної сфери особистості наголошує Ю. Ветров та інші, розглядаючи психолого-педагогічну підготовку викладача ЗВО [11]. Більшість вчених сьогодні вказує на нову роль і значення знання в сучасній педагогічній освіті, що відповідно впливає зі зміни його функцій. Разом з тим вони підкреслюють *адаптаційний аспект* змісту знання, пов'язаний із цілепокладанням: з якою метою засвоюється знання, яка в цьому доцільність [12].

Розроблюючи мотиваційно-цільовий компонент, автор статті спирався також на працю Ш. Річі та праці інших дослідників з управління мотивацією. Цими авторами в процесі роботи, яка тривала більше десяти років, складено ґрунтовний список мотиваційних факторів [13, с. 379].

Метою статті є розроблення мотиваційно-цільового компонента задля створення системи спонукань, що зумовлюють формування потреби слухача на отримання спеціальної педагогічної компетентності як необхідного результату навчання, обумовленого нормативним змістом підготовки здобувачів вищої освіти, зазначеному у стандартах вищої освіти випускника магістратури оперативного рівня ВВНЗ на основі побудови дерева цілей.

Виклад основного матеріалу. Автор вже наголошував на необхідності формування спеціальної педагогічної компетентності у магістрів оперативного рівня в умовах вищого військового навчального закладу [14].

У психолого-педагогічній літературі зазначається, що успішність навчальної діяльності залежить від багатьох причин, але головна роль належить мотивації та інтелектуальним можливостям людини [15].

У результаті деталізації мети були сформульовані такі завдання мотиваційно-цільового компонента.

1. Усвідомлення слухачами магістратури ВВНЗ необхідності формування спеціальної педагогічної компетентності.

2. Побудова слухачем особистого дерева цілей, пов'язаного з його подальшою службовою перспективою (проходження служби у військових підрозділах чи викладання у ВВНЗ).

3. Посилення мотивації до навчання шляхом застосування ефективних форм і методів навчання, оновлення його змісту.

4. Стимулювання слухача магістратури ВВНЗ до саморозвитку й самовдосконалення.

Реалізація першого завдання – усвідомлення слухачами магістратури ВВНЗ необхідності формування спеціальної педагогічної компетентності, базується на спроможності випускників магістратури ефективно управляти особовим складом військових підрозділів і здійснювати викладацьку діяльність у ВВНЗ. Загальновідомо, що усвідомлення – це акт свідомості, предметом якого є сама діяльність [15]. Реалізація цього завдання передбачає наведення численних прикладів із діяльності командирів військових підрозділів і науково-педагогічного персоналу ВВНЗ.

Важливим аспектом є формування у слухачів поглядів на освіту як цінність. У цьому процесі доцільно використовувати напрацювання В. Майбороди, який вважає, що праксеологічна підготовка – обов'язковий компонент освітньої програми для здобуття кваліфікаційного рівня, мета якого – вироблення навичок і вмінь ефективної та якісної професійної діяльності здобувачів вищої освіти, що є складником системи професійної компетентності [16].

Реалізація другого завдання – побудова слухачем магістратури особистого дерева цілей, пов'язаного з його подальшою службовою перспективою (проходження служби у військових підрозділах чи викладання у ВВНЗ), його створення відбувається відповідно до результатів декомпозиції певної соціально-педагогічної системи (табл. 1). Для побудови дерева цілей слухач повинен бути знайомий з основами стратегічного менеджменту.

Таблиця 1 – Орієнтовний перелік цілей слухачів магістратури оперативного рівня щодо формування в них спеціальної педагогічної компетентності

Стратегічна мета: формування спеціальної педагогічної компетентності магістра оперативного рівня	
Окремі цілі	Завдання, виконання яких забезпечить досягнення цілей
1. Набуття знань, пов'язаних із формуванням педагогічної компетентності.	1. Знати педагогічну термінологію. 2. Знати теоретичні основи педагогіки, зокрема, педагогіки вищої школи, андрагогіки тощо. 3. Мати уявлення про традиційні й сучасні (у тому числі інноваційні) педагогічні технології.
2. Розуміння педагогічних процесів у військових колективах.	1. Розуміти педагогічну складову процесів, що відбуваються у військових колективах. 2. Уміти визначати педагогічні проблеми у військових колективах і групувати їх згідно з рівнями соціально-педагогічної військової системи. 3. Розуміти шляхи вирішення педагогічних проблем у військових колективах.
3. Застосування теоретичних матеріалів у конкретних практичних ситуаціях (формування певних умінь).	1. Уміти застосувати теоретичні знання для вирішення конкретної педагогічної ситуації. 2. Уміти підготувати навчальне заняття для військового підрозділу чи навчальної групи у ВВНЗ.
4. Проведення ефективних педагогічних комунікацій з курсантами й військовослужбовцями.	1. Будувати комунікації з урахуванням вимог педагогічної етики. 2. Використовувати комунікацію для досягнення педагогічних цілей.
5. Проведення контрольної-аналітичної й оцінної педагогічної діяльності.	1. Уміти аналізувати навчальний процес у військовому підрозділі чи ВВНЗ. 2. Уміти проводити контрольні або моніторингові процедури для поліпшення результатів навчального процесу. 3. Уміти оцінювати результати навчального процесу у військовому підрозділі чи ВВНЗ.

Реалізація третього завдання – посилення мотивації до навчання шляхом застосування ефективних форм і методів навчання, оновлення його змісту, пов'язана, перш за все, з удосконаленням дидактичних методів навчання. Впровадження в навчальний процес методів, спрямованих на стимулювання пізнавальної активності, мотивує слухачів як до колективного, так і до індивідуального креативного пошуку вирішення певної педагогічної задачі. Слід наголосити, що індивідуальний пошук веде до створення здорового конкурентного середовища в навчальній групі.

Найчастіше до слухачів магістратури доводиться інформація щодо ефективності окремих форм і методів організації навчального процесу для того, щоб мати реальну можливість порівняти ефективність форм і методів, які вони використовували до вступу в магістратуру (табл. 2), і тих, що пропонується засвоїти в процесі навчання. За основу можна взяти класифікацію методів за Ю. Бабанським [17].

Таблиця 2 – Динаміка методів навчання, що використовуються слухачами до вступу в магістратуру й після її закінчення (на основі класифікації Ю. Бабанського)

Методи, які переважають у навчальному процесі за участю слухача до вступу в магістратуру	Методи, які переважають в навчальному процесі за участю слухача після навчання в магістратурі
<ol style="list-style-type: none"> 1. Словесні методи (розповідь, бесіда, лекція). 2. Індуктивні методи. 3. Репродуктивні методи. 4. Методи навчальної роботи під керівництвом викладача. 5. Переважно методи усного контролю. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Наочні методи: ілюстрування, демонстрування. 2. Практичні методи: досліди, вправи, навчально-продуктивна праця. 3. Дедуктивні методи: аналітичні, синтетичні та ін. 4. Пошукові методи: частково-пошукові, дослідні. 5. Методи самостійної роботи. 6. Група методів формування інтересу до навчання: пізнавальні ігри, навчальні дискусії, створення ситуацій емоційно-етичних переживань, цікавих ситуацій, створення ситуацій аперцепції (опори на життєвий досвід), ситуацій пізнавальної новизни. 7. Група методів з розвитку обов'язку й відповідальності в навчанні: переконання в значущості навчання, висування вимог, вправи з виконання вимог, заохочення в навчанні, осуд недоліків у навчанні. 8. Методи письмового контролю (тестування) та ін.

Реалізуючи це завдання, слід акцентувати увагу на ключовій ролі викладача, робота якого фактично є фактором-мотиватором. Оновлення моделей вищої освіти, за А. Факторовичем, супроводжується підвищенням вимог до її якості. Він вказує на суттєве зниження пізнавальної й професійної мотивації студентів. Викладач, навчаючи, також повинен вирішувати задачу особистісно-професійного розвитку, корекції системи цінностей [18].

Під час реалізації цього завдання необхідно взяти до уваги погляд О. Мацюк, яка, розглядаючи посилення мотивації навчання засобами інформаційно-комунікаційних технологій, використала конкретні методичні напрями формування потреб та мотивів навчання здобувачів вищої освіти:

- удосконалення змісту навчання;
- постійне вдосконалення дидактичних методів навчання;
- нетрадиційні форми організації занять;
- уміле використання знань про взаємини в навчальній групі як засіб формування потреб і мотивів з метою створення умов проблемного навчання, інтенсивного обміну думками здобувачів вищої освіти під час дискусій, ділових і рольових ігор, проведення конференцій;
- формування позитивної мотивації через належне керівництво навчанням здобувачів вищої освіти [19].

Для того щоб викликати у слухача бажання формування спеціальної педагогічної компетентності, необхідно підібрати навчальний матеріал з урахуванням військової педагогічної специфіки. Значно ускладнює проблему відсутність освітніх компонентів, які б повноцінно сформували педагогічну компетентність, як це здійснюється при підготовці вчителів-предметників для загальноосвітніх навчальних закладів і викладачів вищої школи (педагогічної, інженерно-технічної, філологічної тощо). Вища військова школа – це специфічний напрям, який потребує відповідних педагогічних рішень.

На специфіку педагогічної діяльності у військових підрозділах і ВВНЗ впливає також низка чинників, які обумовлені сучасною військово-політичною ситуацією в Україні, особливостями

проведення операції Об'єднаних сил тощо.

Під час реалізації четвертого завдання – стимулювання слухача магістратури ВВНЗ до саморозвитку й самовдосконалення, передбачається запровадження системи заходів, що дозволить поліпшити процес набуття спеціальної педагогічної компетентності шляхом усвідомлення її важливості для роботи з особовим складом військових частин і підрозділів та подальшого кар'єрного зростання кожного індивідуума.

Г. Селевко та інші визначають саморозвиток як інтелектуальний процес, тому що він передбачає певну усвідомленість особистістю себе, своєї діяльності. Водночас це й вольовий процес, що охоплює всю життєдіяльність – від конкретної ситуації до способу життя людини в цілому. Зазначені вище процеси тісно переплітаються з емоційно-моральним і становлять складний процес самозмінення особистості [20].

З іншого боку, К. Журба визначає саморозвиток як процес цілеспрямованого впливу особистості на себе з метою вироблення чи шліфування фізичних і моральних якостей, сутнісних сил, духовної сфери, активізації здібностей, нахилів і формування необхідних для життєдіяльності та самореалізації нових знань, умінь і навичок. Професійно-педагогічний саморозвиток у науковій педагогічній літературі визначають як інтегративний творчий процес свідомого особистісного становлення, у результаті якого відбувається формування мотиваційної, когнітивної, ціннісної та діяльнісної сфер вчителя [3, с. 801, 802]. Самовдосконалення людини полягає у своєрідному самовихованні або є цілеспрямованою дією особистості по відношенню до себе для подальшого розвитку. Відповідні умови стосовно слухача магістратури оперативного рівня відображені в табл. 3.

Таблиця 3 – Умови саморозвитку й самовдосконалення слухача магістратури щодо сформованості спеціальної педагогічної компетентності

Зовнішні умови	Внутрішні умови
1. Вимоги Закону України «Про вищу освіту» й інших нормативно-правових документів, у тому числі відомчих, що регламентують діяльність у сфері вищої військової освіти. 2. Вимоги нормативно-правових актів ВВНЗ. 3. Можливість службового просування.	1. Самостверження як педагога. 2. Творча реалізація. 3. Інтерес до оволодіння новою компетентністю. 4. Можливість більш ефективно реалізувати професійні цілі через набуття спеціальної педагогічної компетентності.

Наголошуємо, що внутрішня мотивація є більш потужною, ніж зовнішня, отже, на цій складовій потрібно зробити акцент. К. Яковенко констатує, що зовнішньо мотивовані здобувачі вищої освіти не такі самостійні й вільні в організації процесу навчання, менше занурені в навчальну діяльність. Їхню активність спричинюють не стільки пізнавальні або професійні мотиви, скільки зовнішні щодо процесу й результату навчальної діяльності чинники (наприклад, одержати стипендію) [4].

Висновки

Мотиваційно-цільовий компонент є важливим чинником формування спеціальної педагогічної компетентності у магістрів оперативного рівня в умовах ВВНЗ, тому що вища військова школа – це специфічний напрям, який потребує відповідних педагогічних рішень. Реалізація висвітлених завдань мотиваційно-цільового компонента допоможе слухачам оволодіти зазначеною компетентністю.

Перспективою подальших досліджень є окреслення інших компонентів формування спеціальної педагогічної компетентності у магістрів вищих військових навчальних закладів на засадах компетентісного підходу.

Перелік джерел посилання

1. Міршук О. Є. Формування педагогічної компетентності у фахівців непедагогічних спеціальностей: понятійно-термінологічний аспект. *Наукові записки кафедри педагогіки* : зб. наук. пр. Харків : ХНУ ім. В. Н. Каразіна, 2015. Вип. XXXVIII. С. 183–198.
2. Смолінська О. Цілепокладання в культурно-освітньому просторі педагогічних університетів.

Вища освіта України. 2013. № 3. С. 68–73.

3. Енциклопедія освіти / голов. ред. В. Г. Кремень. Київ : Юрінком Інтер, 2008. 1040 с.

4. Яковенко К. В. Інтегровані компоненти процесу адаптації студентів першого року навчання. URL: <http://nauka.zinet.info/25/yakovenko.php>.

5. Ібрагім Ю. С. Забезпечення мотиваційно-цільового компонента технології формування культури розумової праці студентів на основі ресурсного підходу. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту.* 2010. № 2. С. 60–64.

6. Курова Т. Г. ІКТ-компетентність студентів економічних спеціальностей. *Вісник Київського національного університету технологій та дизайну.* Київ, 2012. № 6 (68). С. 370–374.

7. Шарлович З. П. Технологія формування професійно-педагогічної компетентності медичних сестер сімейної медицини в процесі фахової підготовки. *Магістр медсестринства.* 2015. № 2 (14). С. 22–27.

8. Пригодій М. Запровадження рефлексивно-контекстного навчання як способу вдосконалення професійної підготовки майбутніх фахівців у НУБіП України. *Вища школа.* 2014. № 8. С. 47–53.

9. Конопля А. И. Методологические принципы реализации компетентностного подхода в вузе. *Высшее образование.* 2015. №1. С. 103–108.

10. Васильев Л. И. Развивающийся образовательный процесс в вузе. *Педагогика.* 2013. № 1. С. 68–76.

11. Ветров Ю. П. Психолого-педагогическая подготовка преподавателей вуза к использованию методов интерактивного обучения. *Высшее образование.* 2012. № 5. С. 89–95.

12. Проблемы подготовки педагогов в условиях двухуровневой системы высшего профессионального образования : материалы круглого стола. *Педагогика.* 2012. № 1. С.74–78.

13. Ричи Ш. Управление мотивацией : учеб. пособие для вузов : пер. с англ. Москва : ЮНИТИ-ДАНА, 2004. 399 с.

14. Міршук О. Є. Мотиваційно-цільова складова формування педагогічної компетентності магістрів вищих військових навчальних закладів. *Актуальні питання теорії та практики в галузі права, освіти, соціальних та поведінкових наук* : матеріали міжнарод. наук.-практ. конф., м. Чернігів, 23–24 квіт. 2020 р. Чернігів, 2020. С. 267–270.

15. Ліфарєва Н. В. Психологія особистості : навч. посіб. Київ : Центр навч. літ., 2003. 240 с.

16. Майборода В. Проблеми розвитку праксеологічних умінь майбутніх компетентних фахівців вищої школи України. *Вища освіта України.* 2012. № 4. С. 31–36.

17. Педагогіка : учеб. пособие для студентов / под ред. Ю. К. Бабанского. Москва : Просвещение, 1983. 608 с.

18. Факторович А. А. Преподаватели и студенты вузов: новые роли и модели взаимодействия. *Педагогика.* 2013. № 6. С. 89–97.

19. Мацюк О. О. Посилення мотивації учіння засобами інформаційно-комунікаційних технологій як педагогічна умова формування професійної компетентності перекладача. Співвідношення та взаємозв'язок національного і патріотичного виховання майбутніх офіцерів-прикордонників. *Збірник наукових праць Національної академії Державної прикордонної служби України.* Хмельницький, 2010. № 55. С. 74–78.

20. Селевко Г. К. Технология саморазвития личности школьника. *Воспитание школьников.* 2002. № 4. С. 9–18.

Стаття надійшла до редакції 13.10.2021 р.

УДК 159.9

А. Е. Миршук

ОБОСНОВАНИЕ МОТИВАЦИОННО-ЦЕЛЕВОГО КОМПОНЕНТА ФОРМИРОВАНИЯ ПЕДАГОГИЧЕСКОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ МАГИСТРОВ ВЫСШИХ ВОЕННЫХ УЧЕБНЫХ ЗАВЕДЕНИЙ

В статье обоснована значимость и необходимость овладения определенной компетентностью с точки зрения мотивации и целеполагания. В частности, сделан акцент на формулировку целей как высокоавтоматизированного навыка и одной из специфических педагогических компетентностей.

В ходе изучения проблемы были сформулированы задания мотивационно-целевого компонента. Освещение заданий обосновано, конкретизировано и раскрыто в контексте проблематики статьи, проанализированных последних исследований и публикаций в соответствии с целью публикации.

К л ю ч е в ы е с л о в а: компетентность, педагогическая компетентность, мотивация, целеполагание.

UDC 159.9

O. Mirshuk

THE JUSTIFICATION OF PERSON MOTIVATION COMPONENT FOR PEDAGOGICAL COMPETENCE FORMATION OF THE MASTER DEGREE STUDENT AT HIGHER MILITARY EDUCATIONAL ESTABLISHMENTS

The relevance and social significance of the article is due to the increasing tendencies in the improvement of higher military education in Ukraine, and caused by the current military and political situation. This issue increased the requirements for graduates of higher military educational establishments and defined the requirement in the competent officers training who will qualitatively perform military tasks in the positions at the Armed Forces of Ukraine and other military formations. A lot of researchers rightly point out that competence formation is a necessary component of the higher military educational establishments graduates training due to the fact that they constantly work with large groups of servicemen on different types of combat training, but the motivation for this the type of activity requires scientific justification. The article substantiates the importance and necessity of mastering a certain competence in terms of motivation and goal setting. In particular, the emphasis is on formulating goals as a highly automated skill and one of specific pedagogical competences. While researching the problem we have formulated the task of the person motivation component such as: 1. Awareness of higher military educational establishment students of their need for special pedagogical competence formation. 2. Creating by a student his personal tree of goals related to his future career prospects such as military career or higher military educational establishment tutoring. 3. Enhancing motivation to learn by applying effective forms and methods of learning, updating its content. 4. Encouragement of the higher military educational establishment student to self-development and self-improvement. The coverage of the above tasks has been substantiated, specified and disclosed in the context of the article's problems, recent researches and publications analyzed as well as of the purpose of the publication.

K e y w o r d s: competence, pedagogical competence, motivation, goal setting.

Міршук Олексій Євгенович – кандидат педагогічних наук, доцент, начальник кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Національної академії Національної гвардії України.

<https://orcid.org/0000-0003-1871-5453>